

genoegen met de oude kooiker Bakker de eendenkooi te Wanneperveen met zijn kolonies Aalscholvers en Reigers te bezoeken. Daarbij kwam het gesprek ook op het beroemde smeulende turfje. De heer Bakker gaf te kennen dat zijns inziens de gewone Wilde eenden niet gevoelig zijn voor menselijke verwaaiing, de talingen echter des te meer. Dat de objecten van vogelfotografen zo weinig nervositeit aan de dag leggen wanneer menselijke geuren hen tegemoet waaien, zou volgens hem verband kunnen houden met het feit, dat vrijwel steeds vogels op of bij het nest worden opgenomen, in welke gevallen krachtige broeddrang, respectievelijk ouderplichten, andere neigingen onderdrukken kunnen.

Het is dus nog allerminst zeker, dat Walter's conclusies voor alle vogels geldig zijn. Alleen nader onderzoek, zowel in het veld als in het laboratorium, zou nader licht kunnen werpen op deze interessante strijdvrage.

P. KORRINGA.

Sunaristes paguri Hesse, 1867. Op 28 October 1949 verzamelde J. A. W. Lucas op het strand bij Katwijk (bij paal 86) een 50-tal door Heremietkreeften (*Pagurus bernhardus* L.) bewoonde Tepelhoorns, met het oogmerk na te gaan of zich hierbij dieren geïnfecteerd door *Peltogaster paguri* (Rathke), een verwant van het Krabbenzakje, bevonden.

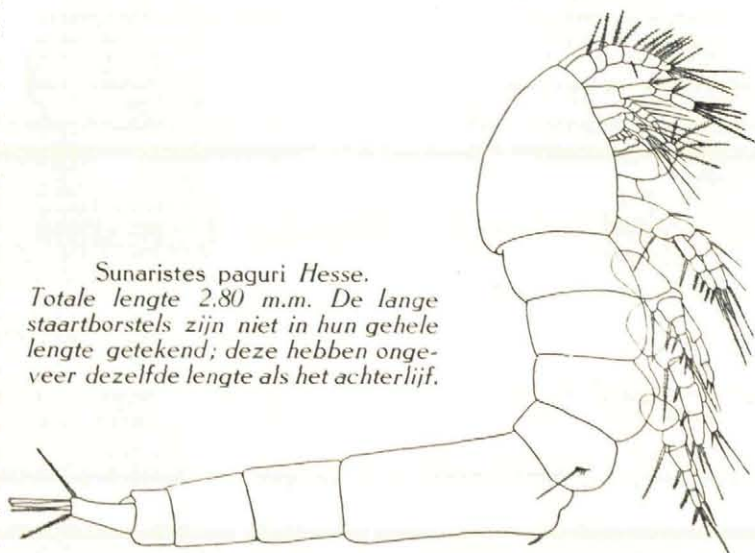
De huisjes werden hier toe voorzichtig verbrijzeld en de Heremietkreeften er uitgenomen. Hierbij werd een 4-tal grote Copepoden gevonden, welke bleken te behoren tot de soort *Sunaristes paguri* Hesse, 1867. Deze tot de Harpacticoida behorende Copepode bewoont de laatste omgangen van door *Pagurus bernhardus* en andere Heremietkreeften in beslag genomen slakkenhuisjes, volgens de opgaven in de literatuur

voornamelijk die van *Buccinum* en *Fusus*. *S. paguri* is een Harpacticoida Copepode van ongewoon grote afmetingen; het lichaam der wijfjes meet, zonder staartborstels, ongeveer 2,5 tot 3,0 mm, dat der mannetjes 2,0-2,3 mm. Zij zijn dus met het blote oog duidelijk zichtbaar; de meeste Harpacticoida zijn aanzienlijk kleiner en met het ongewapende oog niet of nauwelijks waarneembaar. De vier gevonden dieren zijn allen wijfjes; zij dragen echter geen eierpakketten.

Sunaristes paguri is door vroegere auteurs nooit voor onze fauna vermeld. Uit de aard van het aangespoelde materiaal, waaruit Lucas zijn Tepelhoorns en Heremieten zocht, mag worden afgeleid dat dit afkomstig is van dadelijk vóór onze kust, zodat *S. paguri* nu ook met zekerheid binnen ons fauna-gebied is aangetroffen. Voordien was dit dier bekend van de Noorse kust, uit het Skagerak, van de Helgolander Bocht (Sylt), de Engelse Kanaalkust (Plymouth) en de Franse Kanaalkust. Bovendien zijn vondsten bekend van Ceylon en het Oostelijk deel van de Maleise Archipel (Nieuw Guinea). Het zou aanbeveling verdienen het voorkomen van deze Copepode in de langs onze kust zo talrijk aanspoelende, door Heremietkreeften bewoonde Tepelhoorns, Wulken, Alikruken, enz., eens nauwkeurig na te gaan!

Rijksmuseum van Natuurlijke Historie, Leiden.

W. VERVOORT.

Sunaristes paguri Hesse.
Totale lengte 2,80 m.m. De lange
staartborstels zijn niet in hun gehele
lengte getekend; deze hebben onge-
veer dezelfde lengte als het achterlijf.